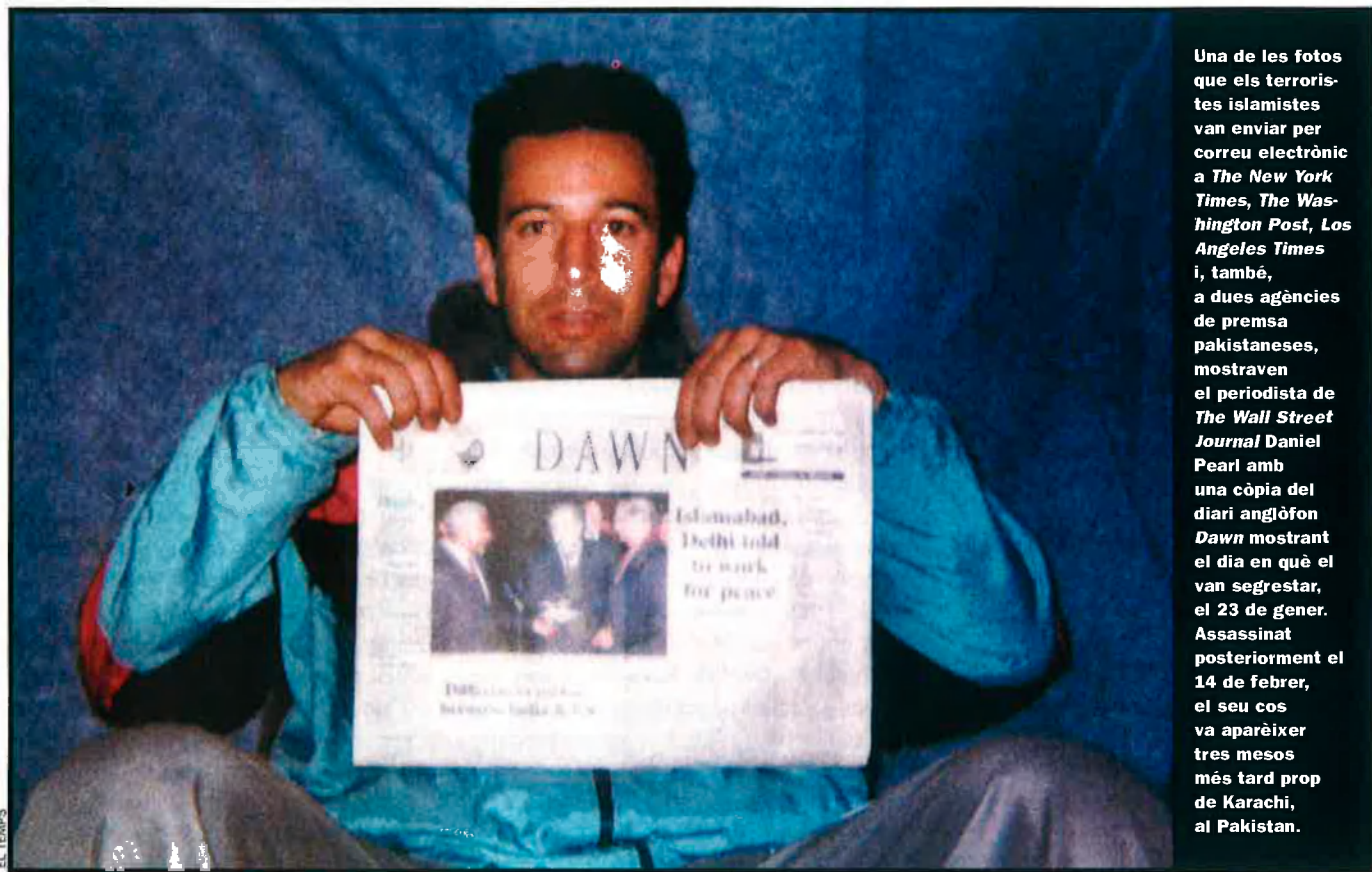

El dia que Al-Qaida va escapçar Daniel Pearl

Una de les fotos que els terroristes islamistes van enviar per correu electrònic a *The New York Times*, *The Washington Post*, *Los Angeles Times* i, també, a dues agències de premsa pakistaneses, mostraven el periodista de *The Wall Street Journal* Daniel Pearl amb una còpia del diari anglòfon *Dawn* mostrant el dia en què el van segrestar, el 23 de gener. Assassinat posteriorment el 14 de febrer, el seu cos va aparèixer tres mesos més tard prop de Karachi, al Pakistan.

L'atemptat del passat 12 d'octubre a l'illa indonèsia de Bali ha posat de manifest que Al-Qaida continua sent una amenaça per a Occident. El cas de Daniel Pearl, assassinat al febrer, n'és paradigmàtic. Ara, EL TEMPS publica un ampli reportatge on es revela el calvari pel qual hagué de passar aquest periodista nord-americà abans de ser decapitat a mans dels islamistes.

Daniel Pearl: els darrers dies d'un periodista

Daniel Pearl, periodista de 'The Wall Street Journal', investigava al Pakistan les xarxes islamistes quan va ser segrestat i assassinat. Per què i per qui va ser eliminat? La narració dels seus darrers dies mostra que Pearl s'havia convertit en un personatge molest tant per als grups terroristes com per als serveis secrets pakistanesos.

Quan el periodista va viatjar a Karachi, al Pakistan, ha d'observar, escrupolosament, una sèrie de precaucions: no utilitzar un taxi a l'aeroport, demanar un vehicle a l'hotel i comprovar la identitat del conductor abans de pujar-hi; no acceptar una habitació que done al carrer; no obtenir les seues informacions mitjançant el telèfon; no tractar cap tema islamista o sobre el programa nuclear pakistanès davant del personal de l'hotel; no deixar mai notes o gravacions a l'habitació; no llençar documents relatius al treball a la paperera, sinó a la tassa del vàter; no utilitzar els transports públics ni pujar a un cotxe amb un estranger; no freqüentar els mercats, els cines i els parcs, evitar les aglomeracions; no anar a cap lloc sense haver-ho advertit a una persona de confiança, detallant-li destinació i hora de tornad; i, sobretot, no anar enlloc sol. Mai.

L'hotel Marriott de Karachi ofereix totes les garanties de seguretat: totes les entrades disposen d'un detector de metalls; guàrdies armats hi fan rondes, i la galeria comercial opera directament amb l'ambaixada dels Estats Units –la qual cosa es considerava un valor "extra" fins que un cotxe bomba va ocasionar dotze morts el darrer 14 de juny–. D'acord amb les instruccions vigents, la meua habitació dóna a la part posterior de l'edifici i m'ofereix una bona vista sobre l'hotel Sheraton, on un kamikaze va atacar un autobús que transportava onze francesos (i tres pakistanesos) el darrer 8 de maig.

Segons un responsable americà, també dins d'aquest hotel veí agents de l'FBI

van trobar una cinta de vídeo que mostrava la decapitació d'un periodista americà. Li deien Daniel Pearl. Tenia trenta-vuit anys i havia de ser pare per primera volta. Era el cap del departament sud-asiàtic de *The Wall Street Journal*. Havia rebut les mateixes consignes de seguretat que vaig rebre jo.

Encara avui, continua gravat a la memòria de tothom l'horror de tot el que Pearl va patir. Aquest home, estimat per tots –els seus amics el consideraven "l'home més bo del món"–, es dirigia a una cita que li havia de donar una exclusiva. Però els terroristes que el van agafar l'estaven esperant. Poc temps després, van fer arribar unes fotos de Danny, encadenat i amb una pistola que l'apuntava al cap; d'aquesta manera l'acusaven de ser un espia i van anunciar que l'executarien si no complien les reivindicacions. Marianne, la dona de Danny, embarassada de sis mesos en aquell moment, va transmetre per televisió un missatge als segrestadors. Cap resposta. Aleshores van arrestar el cap dels terroristes, Ahmed Omar Saeed Sheikh, el qual va declarar que el segrestat continuava viu. El president pakistanès, Pervez Musharraf, va anunciar la imminència de l'alliberament, i els parents i les persones properes van recuperar l'esperança. Però la policia només va trobar una cinta de vídeo en què es veia Danny que confessava: "El meu pare és jueu, la meua mare és jueva, jo sóc jueu", abans de ser assassinat.

Ja sabem moltes coses de Danny. Després de la seua mort, la premsa ens ha informat sobre la seua infantesa als afo-

Daniel Pearl (a sobre d'aquestes ratlles) va assistir a algunes manifestacions antiamericanes, com la que va tenir lloc a Karachi (Pakistan) al novembre del 2001. D'aquesta manera, el periodista nord-americà volia comprovar sobre el terreny el perquè de l'odi dels islamistes contra el seu país i el món occidental.

res de Los Angeles, sobre els estudis a la Universitat de Stanford i sobre la seua carrera periodística en *The Wall Street Journal*, al qual va servir a Atlanta, Washington, Londres i París abans d'arribar a Bombai. També ens han explicat que Daniel era un escèptic, en el bon sentit de la paraula, que posava en qüestió coses que semblaven evidents i que escorcollava assumptes que altres periodistes tractaven molt de passada. Aquest mètode l'havia satisfet i així va iniciar la seua darrera investigació, que el va dur als lligams entre Richard Reid, "l'home de les sabates parany", i un militant islamista, un antisemita molt violent: Mubarak Ali Shah Gilani. Aquesta investigació el va conduir per un camí inexplorat.

Per què va morir Daniel Pearl? Perquè era jueu?, periodista?, americà? O simplement perquè es trobava en el pitjor lloc en el moment més inoportú? Per a un periodista, la qüestió del perquè és sempre la més difícil. I va ser precisament aquesta la raó que va motivar el viatge de Daniel Pearl al Pakistan: "Vull comprendre per què ens odien tant", repetia. Pel que fa al meu cas, volia comprendre per què la seua investigació l'havia conduït a la mort.

Una trucada a Manhattan. Tot va començar poc després de l'11 de setembre del 2001 amb una trucada a Manhattan. Aquell matí, Pearl va entrar en contacte amb Mansoor Ijaz, un americà d'origen pakistanès, nascut i educat als Estats Units, i amb uns amics i uns interessos ben singulars. Ijaz és el president i fundador del Crescent Investment Management i té com a soci James Abrahamson, antic director del programa de la guerra estel·lar de Ronald Reagan. Pel que fa al vicepresident del seu consell d'administració, R. James Woolsey va ser director de la CIA en l'època de Bill Clinton. Temps enrere, Mansoor Ijaz gaudia d'una certa intimitat amb Clinton i el seu conseller de Seguretat Nacional, Samuel Berger. Abans, la Casa Blanca li va encomanar diverses missions de bona voluntat al Sudan, a l'abril del 1997, i, més tard, a l'agost del 2000, a l'Índia i al Pakistan amb la qüestió del Caixmir. Ijaz gaudeix de la mateixa proximitat amb George W. Bush i Condoleezza Rice com va gaudir amb Bill i Sandy [Berger]. Ara bé, Danny va saber, mitjançant un contacte dels serveis secrets indis, que Ijaz tenia relacions amb els líders del moviment islamista.

"Em va dir que volia comprendre la psicologia dels grups islamistes", va transmetre'm Ijaz, amb qui vaig parlar nou mesos després. "Volia ficar-se en la pell dels que realment manejava els fils... Volia que jo li presentara gent que podria obrir-li portes." Durant la conversa, va eixir el tema de la religió de Danny. "En una de les nostres xarrades li vaig dir: 'Pel seu nom, sospite que vostè és jueu, no?' 'Efectivament -va contestar-me-. Aleshores comprendrà que això pot ser un obstacle important, perquè els militants se n'adonaran de seguida i *The Wall Street Journal* no està considerat un diari promusulmà.'" Ijaz el va posar en contacte amb tres persones: Shaheen Sehbai, cap de redacció de *The News*, el gran diari pakistanès en llengua anglesa; un militant islamista, de qui no em va voler dir el nom; i Khalid Khawaja, un militant islamista -antic agent dels serveis secrets pakistanesos (Inter-Services Intelligence, ISI)- molt amic d'Ossama bin Laden.

A final del setembre del 2001, Danny va agafar l'avió cap a Karachi, ciutat portuària de 15 milions d'habitants i capital econòmica del Pakistan. Va arribar a l'hotel Pearl Continental amb la seua dona, Marianne, una periodista *freelan-*

Dalt, Said Ahmed Sheikh, el pare d'Ahmed Omar Sheikh, nascut a Londres el 1973. A sota, se li pot veure eixint d'un tribunal de Karachi, el 29 de març del 2002.

ce. La reserva havia estat encomanada per Ikram Sehgal, propietari de la societat de serveis de seguretat més gran del Pakistan. Abans d'eixir de Bombai, Danny l'havia telefonat per assegurar-se que Marianne no correria cap risc. Acabaven de saber que estava embarassada. Sehgal els va sermonejar al voltant de les mesures de seguretat que havien d'observar i es va oferir a facilitar-los de franc un guàrdia de la policia armada, que Danny va acceptar.

Al Karachi dels anys noranta, el nombre de morts diaris s'acostava a la desena —i només em refereixo als assassinats causats per l'ajust de comptes polítics o mafiosos—. Ja no hi comptaven els afusellaments, els atemptats, les estrangu-

lacions i els colls tallats, producte dels enfrontaments entre grups ètnics i religiosos, així com els assalts a mà armada i els banys de sang gratuïts.

Els americans n'eren els blancs preferits. Al març del 1995, dos funcionaris del consolat americà que tornaven a casa van caure sota el foc d'armes automàtiques en una emboscada a una cruïlla. Dos anys més tard, al novembre del 1997, quatre empleats d'una companyia petrolera americana van morir a poca distància de les cases del Sheraton. Quan els Pearl van arribar-hi, Karachi gaudia d'una certa calma —si més no, el diari local ja no publicava la guia que assenyalava amb colors els llocs més probables per a patir un atemptat.

El primer dia de la seua estada a Karachi, els Pearl no van fer res d'extraordinari. Van desdijunar amb el cap de redacció del *The News*, Shaheen Sehbai, que va trobar Danny "ja disposat a treballar però sense saber per on començar". A continuació, van visitar Ikram Sehgal, que va preparar algunes cites per facilitar el treball a Danny. "Me l'estimava molt, ens confessà. Era molt curiós i ple d'entusiasme."

Khalid Khawaja. Al cap d'unes setmanes, Danny s'havia desfet del seu guarda —al qual anomenava "aquesta ombra"—. Es va dirigir a Islamabad, uns 1.000 km més al nord, per entrevistar Khalid Khawaja. Aquest militant islamista adorava el joc de les provocacions, la qual cosa era molt del gust dels periodistes. Al juliol del 2001, va declarar a la CBS: "Amèrica és un país vulnerable. La Casa Blanca és una diana fàcil. Seria tot un plaer encertar-la." Khawaja havia fet proves durant la invasió soviètica de l'Afganistan. Aleshores era responsable d'un esquadró aeri i treballava per a l'ISI, que distribuïa entre els mujahidins municions pagades per la CIA. Com més s'acostaven els combatents a l'islamisme radical, més armes rebien. Entre aquests combatents hi havia un tal Osama bin Laden, que es va aliar immediatament amb Khawaja. Aquesta amistat incipient es va veure enfortida quan Khawaja va deixar els serveis secrets, després d'acusar Zia-ul Haq (dictador que va dirigir el Pakistan del 1977 al 1988) de no islamitzar prou el país.

Khawaja va ser seduït de seguida per Danny. Més tard va confessar a Ijaz que el periodista era "competent, directe" i que no plantejava "qüestions indecents". Va acceptar, doncs, presentar-li responsables de la Jihad. Danny també va tenir una trobada important amb Hamid Mir, el cap de redacció de *Daily Ausaf* —un diari d'Islamabad en llengua urdú— que es proclamava aleshores "biògraf oficial" d'Ossama bin Laden. Al llarg de la seua darrera conversa, al novembre del 2001, Bin Laden sembla que li havia dit que posseïa armes químiques. Quan vaig anar a veure'l, va treure cerimoniosament de la seua cartera la targeta de visita de Daniel, i em va

dir: "És un record. Jo sabia que era jueu i que treballava per a *The Wall Street Journal*..., però puc assegurar que ens vam fer bons amics." Mir, que sostenia els talibans, havia desconfiat de Danny fins que van assistir junts a una manifestació antiamericana al novembre del 2001. Hi van participar centenars de persones que condemnaven l'acció dels Estats Units i juraven fidelitat a Bin Laden. "Li vaig dir: 'Danny, vé amb compte!' Però em va respondre: 'Vull veure als seus ulls per què ens odien tant.' Jo li vaig dir: 'Per fi un periodista americà que ens comprèn.'"

Bashiruddin Mahmud. Mentre la resta dels corresponsals deixaven el Pakistan per anar a cobrir la informació de la guerra que havia esclatat a l'Afganistan, Danny va explicar que no s'hi atrevia: "És molt perillós. Acabe de casar-me i la meua dona espera un fill." En realitat, ell preferia quedar-s'hi per a treballar sobre un tema molt més captivant que les batalles quotidianes: havia descobert els lligams entre l'ISI i una "organització humanitària" acusada d'haver lliurat informacions nuclears a Bin Laden.

El grup Ummah Tamcer-e-Nau (UTN) era dirigit pel doctor Bashiruddin Mahmud, antic director del programa nuclear pakistanès. Havia estat obligat a dimitir, el 1988, després que els serveis d'informació americans van descobrir les seues simpaties pel moviment islamista. Per a aquest, Bin Laden era algú que "oferia la seua ajuda als altres per renovar escoles, construir orfenats i donar suport a la reintegració de les vídues". Però la versió de la CIA era ben diferent. Segons l'agència americana, Mahmud i un altre enginyer atòmic, Chaudry Abdul Majid, es van posar en contacte amb Bin Laden a Kabul unes setmanes abans de l'11 de setembre del 2001 i no precisament per parlar de qualsevol cosa. Sota la pressió dels americans, els dos científics van ser arrestats a la fi del mes d'octubre i van admetre que havien facilitat informacions detallades al voltant de les armes de destrucció massiva a Bin Laden. Però a meitat del mes de desembre se'ls va deixar en llibertat "per l'interès de la nació", per emprar l'expressió de les autoritats pakistaneses.

Totes aquestes informacions van ser publicades als mitjans de comunicació. Però el que ningú no sospitava, tret de Danny i un altre corresponsal de *The Wall Street Journal*, Steve LeVine, eren els lligams de l'UTN amb els responsables principals de l'exèrcit i dels serveis d'informació pakistanesos. Així, el general Hamid Gul, antic cap de l'ISI i amb unes idees decididament antiamericanes i proislamistes, es va presentar davant els dos periodistes com el "cap honorari" de l'UTN, i els va dir que havia vist Mahmud quan va lliurar les informacions a Bin Laden. Igualment, van descobrir un general de brigada en actiu a la llista dels responsables de l'UTN. Encara és més: van descobrir un antic coronel de l'ISI que els va assegurar que els serveis secrets pakistanesos no sols estaven al corrent de la trobada entre Mahmud i Bin Laden, sinó també que havien animat aquestes trobades a l'Afganistan.

Danny va publicar la seua exclusiva la vetlla de Nadal, però aquesta va passar

inadvertida. Uns dies més tard, se'n va publicar una altra, datada a Bahawalpur, ciutat on hi ha el quarter general de Jaish-e-Mohammed [l'Exèrcit de Mohammed], una de les organitzacions islamistes més violentes i la més lligada a l'ISI. Sota la pressió de Washington, aquest grup va ser prohibit pel president Musharraf, els comptes corrents van ser congelats i el fundador, Maulana Masood Azhar, va ser detingut. Però Danny va revelar que l'oficina de Jaish-e-Mohammed a Bahawalpur (ciutat a prop de l'Índia) continuava oberta, així com el seu compte corrent en un banc local. Amb aquestes revelacions, Danny ja s'havia posat malauradament en el punt de mira de l'ISI.

Mubarak Ali Shah Gilani. Un reportatge aparegut en l'edició de *Boston Globe* del 6 de gener del 2002 va fer que Danny s'interessara per Richard C. Reid. "L'home de les sabates parany" havia intentat, el 22 de desembre del

XIV PREMIS LITERARIS CIUTAT D'ALZIRA

CICLE DE CONFERÈNCIES

MULTICULTURALITAT EN L'EUROPA DEL SEGLE XXI

Del 15 d'octubre al 14 de novembre

Divendres, 15 de novembre:

Sopar de lliurament dels Premis
Venda de tiquets: Casa de la Cultura
Del 30 d'octubre al 12 de novembre

Dijous, 24 d'octubre

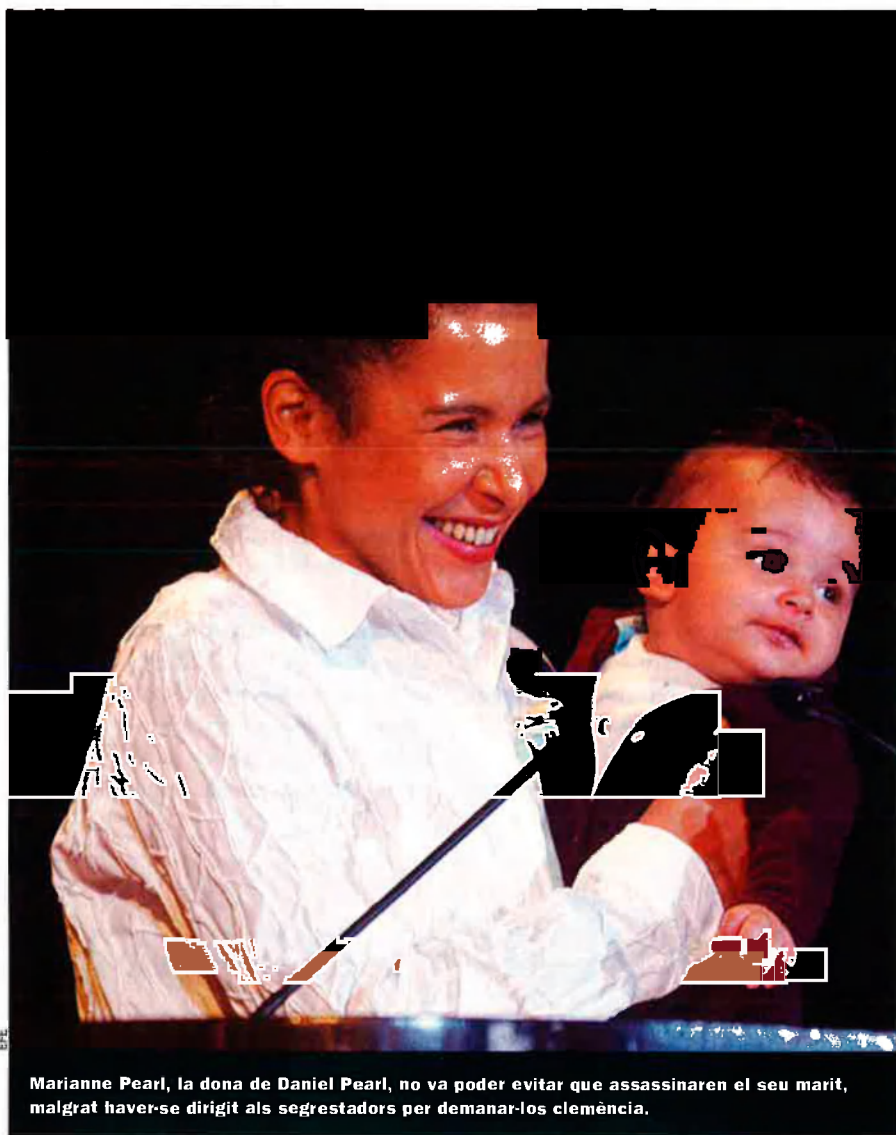
Gran Teatre. A les 21.30 h
ÒPERA: Lucía de Lammemoor

Més informació:

Ajuntament d'Alzira
Regidoria de Cultura

96 245 92 50. www.alzira.infoville.net

Marianne Pearl, la dona de Daniel Pearl, no va poder evitar que assassinaren el seu marit, malgrat haver-se dirigit als segrestadors per demanar-los clemència.

2001, fer explotar un Boeing d'American Airlines en un vol de París a Miami amb uns explosius dissimulats en les soles de les seues sabatilles esportives. Sobre aquest encara hi ha molts punts obscurs, començant per la identitat de la persona que ho va encarregar. L'article de *Boston Globe* havia indicat que Reid era un partisà del xeic Mubarak Ali Shah Gilani, cap d'un grup islamista poc conegut: Jamaat ul-Fuqra [Els pobres]. Aquest grup, descrit per un informe del departament d'estat sobre el terrorisme de l'any 1995 com una organització que volia "purificar l'Islam mitjançant la violència", reclutava els seus adeptes fins als Països Baixos i havia enviat els seus mujahidins a lluitar al Caixmir (l'Índia), a Txetxènia, a Bòs-

nia-Hercegovina i a Israel. Des de l'inici dels anys vuitanta, el grup també havia actuat als Estats Units. El seus membres, la majoria negres, s'agrupaven sota el nom de Musulmans d'Amèrica. Segons les autoritats, es dedicaven a tot tipus d'activitats delictives –blanqueig de diners, incendis intencionats i assassinats– i havien participat en l'atemptat del 1993 contra el World Trade Center.

El xeic Gilani –de qui es deia que tenia quatre esposes, dos de les quals afro-americanes– havia passat un cert temps als Estats Units, però des d'aleshores vivia sovint en un recinte fortificat de Lahaur, on havia rebut la visita de Reid, segons afirma un responsable pakistanès. Finalment, *Boston Globe* reproduïa unes declaracions de Khalid Khawaja, pre-

sentat com un "portaveu" i "amic" del xeic Gilani. Khawaja desmentia qualsevol relació entre el xeic i Reid, i hi afegia: "Si el forceu massa, es veurà obligat a declarar la *jihad* a Amèrica i el país explotarà com un volcà."

Danny va continuar en contacte amb Khawaja. Després d'haver llegit l'article del *Boston Globe*, li va demanar si podia presentar-li Gilani. "Impossible", va respondre Khawaja. Gilani no havia concedit cap entrevista des de feia més de deu anys i no n'acceptaria una amb un reporter americà. Però Danny hi va insistir. Va demanar a un reporter de l'Islamabad, Asif Faruqi, que l'ajudara per establir contactes amb Gilani. Faruqi se'n va informar i li facilità la via: un cert Arif coneixia un tal Chaudry Bashir, el qual podria conduir-lo fins a Gilani. Però tots aquests noms eren falsos: Arif es deia en realitat Hashim Qadeer –un mujahidin buscat per la policia– i Chaudry Bashir era el pseudònim d'Ahmed Omar Sheikh, el cap terrorista que va ser arrestat poc abans del segrest de Pearl.

Omar Sheikh. Naturalment, he intentat trobar el llegendari Omar Sheikh, a qui sovint es descriu com una persona molt instruïda, encantadora, i també molt arrogant. Però aleshores no concedia cap entrevista. Estava captiu dins d'una cel·la aïllada a la presó central de Karachi, un vestigi de la colonització que podria aparèixer en una nova versió de *l'Express de Mitjanit*. No vaig tenir més remei que consolar-me amb un reportatge al voltant de la seua persona i totes les investigacions que vaig poder recollir em van servir per comprendre per què Danny havia confiat en ell. En el seu lloc, jo hauria fet el mateix.

Omar Sheikh va nàixer el 23 de desembre del 1973 a Wanstead, un barri de l'est de Londres. Els seus pares, cinc anys abans, havien deixat un poble prop de Lahaur, al Pakistan, per mudar-se al Regne Unit. Omar era el primogènit dels tres fills. La seua germana havia estudiat medicina a Oxford i el seu germà va fer dret a Cambridge. El seu pare, Said Ahmed Sheikh, tenia negocis i guanyava prou diners per sufragar els 12.000 euros de despeses escolars a la Forest School (a Snarebook), on va es-

tudiar amb Nasser Hussein, actual capità de l'equip anglès de criquet.

L'any 1987, Ahmed Omar Said Sheikh va tornar al Pakistan amb la seua família. Immediatament va ser admès a la Universitat d'Aitchison, l'Eton del subcontinent indi. Era un estudiant brillant. L'únic problema era que intervenia regularment en totes les batalles entre alumnes per defensar a cops el més dèbil. Els seus professors, que l'admiraven pel seu valor, solien evitar-li les sancions disciplinàries. Però un dia va trencar el nas a un altre alumne, el qual, com es va saber posteriorment, era fill d'una personalitat influent. Sens dubte, això li va comportar l'expulsió de la universitat. "Era extraordinari –ens conta un professor–. Era un *gentleman* de primer ordre."

De tornada a la Forest School, a Anglaterra, va passar l'examen d'entrada a la universitat l'any 1991 i va ser admès a la London School of Economics (LSE). Hi va estudiar matemàtiques i estadístiques. Al mateix temps, però, guanyava molts diners –fins a 1.500 dòlars per dia– venent accions als clients del seu pare. L'any 1992 li van concedir un diploma d'honor per haver auxiliat una dona que havia caigut a les vies del metro.

Al novembre del 1992 es va produir un tomb decisiu. Omar Sheikh va assistir a la projecció de *Destrució d'una nació*, un documental de 45 minuts sobre les atrocitats perpetrades contra els musulmans de Bòsnia-Herzegovina. "Em va impressionar molt", va escriure. Durant les vacances de la Pasqua següent, es va comprometre amb una "caravana d'auxili" per fer arribar productes de primera necessitat a Bòsnia. Hi va veure morts i, entre aquests, una jove musulmana de tretze anys que havia estat violada i assassinada pels serbis. Anys després, encara se'n recordava.

De retorn a Londres, Omar Sheikh va capbussar-se dins dels tractats d'estratègia militar. Va deixar l'LSE i se'n va anar al Pakistan, després de concebre un pla detallat d'operacions paramilitars a Jammu i el Caixmir, a l'Índia. Hi predicava el pas cap a una nova tàctica basada en els segrests. Es van entrenar intensivament durant quatre mesos, i va aprendre a organitzar emboscades, a manipular

explosius i a emprar les tècniques més diverses de vigilància i camuflatge. Les seues habilitats eren destacables i se'l va invitar a reunir-se amb un comando de segrestadors en territori indi. La seua missió: enganyar els turistes estrangers i conduir-los a les urpes del comando. A continuació, els ostatges haurien de servir com a moneda de canvi per alliberar Maulana Massood Azhar, un dels dirigents del grup Harakat ul-Ansar (l'actual Harakat ul-Mujahidí), i uns altres presoners detinguts a l'Índia.

Fent-se passar per indi, amb el nom de Rohit, Omar Sheikh va agafar tres anglesos i un americà. Semblava satisfet amb els seus presoners. Els desafiava als escacs. Ell els va deixar clar que només formaria persones intel·ligents amb les quals es trobara a gust. En altres moments, reia en imaginar-se'ls més aviat decapitats. Parlava constantment dels jueus que són al cap del Govern britànic i de les veritats revelades per la lectura de *Mein Kampf*. Es meravellava igual-

ment amb els plaers que proporciona el martiri, i contava que els guerrers de la Jihad ejaculen quan moren, un símbol de la seva entrada al paradís.

A l'octubre del 1994, la policia índia va entrar a l'amagatall dels segrestadors. En el transcurs del tiroteig, un d'aquests hi va morir, i també dos policies. Omar Sheikh va ser ferit en l'espatlla. L'ISI li va oferir els serveis d'un advocat, però aquest no va poder fer gran cosa per Omar Sheikh, que va ser empresonat, sense ni tan sols ser jutjat, en un quarter d'alta seguretat. Segons les seues declaracions, havia estat torturat i humiliat.

Va ser empresonat fins al desembre del 1999. Membres armats de l'organització terrorista dirigida per Massood Azhar –Harakat ul-Mujahidí– s'havien apoderat llavors d'un avió indi de línia amb 155 passatgers i tripulants a bord. Van degollar un home de negocis indi i van demanar l'alliberament de Massood Azhar, d'Omar Sheikh i d'un tercer combatent de la Jihad. Després de la im-

AJUNTAMENT DE BELLREGUARD

Dissabte 9 de novembre • 22.30 h.

Perquè vull!

PROJECTE ALCOVER (Balears)
PERQUÈ VULL!, d'Ovidi Montllor, per la companyia GOM TEATRE

Text i música: **Ovidi Montllor**
Direcció escènica: **Frederic Roda**
Direcció musical: **Tomeu Matamalas**
Intèrprets: **Pep Alba, Jaume Gomila, Joan Gomila i Tomeu Matamalas.**

"*Sigui 'art' o sigui 'temperament', el secret d'Ovidi Montllor consisteix en el fet de reduir la còlera a mots i a melodies sense èmfasi, sense truculència i sense espasmes, i alhora mantenir-la enèrgicament incisiva.*"
JOAN FUSTER

Divendres 6 de novembre • 15.30 h.

CASTIGATS, de Juli Disla, per la companyia COMBINATS
Dirigit per Pep Ricart
PROJECTE ALCOVER (País Valencià)

Dissabte 14 de desembre • 22.30 h.

EL MIRACLE D'ANNA SULLIVAN, de William Gibson, per la PAVANA
Dirigit per Rafael Calatayud

La base de Guantánamo ha estat la destinació de bona part dels sospitosos de pertànyer a grups terroristes. Una de les condicions dels segrestadors per retornar Daniel Pearl era precisament "la repatriació dels ciutadans pakistanesos detinguts a Guantánamo per ser jutjats al seu país".

mobilització de l'aparell durant sis dies a la pista de l'aeroport de Kandahar [l'Afganistan], sota el control dels talibans, els indis van cedir. Azhar es va presentar a Karachi, on, davant d'una multitud de 10.000 seguidors en deliri, va cridar a la destrucció dels Estats Units i de l'Índia. Tot seguit, després d'una gira d'algunes setmanes sota la protecció de l'ISI, va anunciar la creació d'una nova organització establerta a Bahawalpur, la Jaish-e-Mohammed. Omar Sheikh es va estar uns dies en una pensió de Kandahar per parlar amb el mul·lah Omar i amb Bin Laden, que sembla que el va anomenar "el meu fill adoptiu". En travessar la frontera pakistanesa, a l'inici del gener del 2000, un coronel de l'ISI l'esperava per conduir-lo a lloc segur a Islamabad. Tot seguit es desplaça a Londres per visitar la família.

De retorn a Lahaur, Omar Sheikh va declarar davant dels seus amics que es

penedia pels crims que havia comès. El seu instrument predilecte havia estat el verí i els va mostrar com n'amagava en la cartera. Els va contar també que havia degollat una víctima per convertir-se en un veritable combatent de la Jihad. Però els va explicar que en tenia prou de pensar en el Caixmir i en Bòsnia per dissipar els dilemes morals.

Tot seguit va anar a l'Afganistan, on havia col·laborat en el disseny d'un sistema de comunicacions via Internet segur i codificat per a Al-Qaida. El seu futur en la xarxa terrorista semblava molt prometedori i fins i tot sembla que s'havia plantejat que un dia podia ser el successor de Bin Laden. Però Omar Sheikh atreia constantment les passions dels seus superiors. Es conta que Azhar, cansat de sentir-lo vanter-se dels èxits a l'Índia, l'hauria apartat de Jaish-e-Mohammed. Després d'enemistar-se amb altres grups terroristes, Omar Sheikh finalment sem-

bla que es va posar al servei d'Aftab Ansari, un padrí de la màfia índia.

11 de setembre. Al mes d'agost del 2001, els serveis d'investigació britànics es van interessar per les seues activitats i van demanar l'ajuda dels serveis d'investigació indis per detenir-lo. I llavors va arribar l'11 de setembre. Examinant el finançament dels pirates aeris, els investigadors van descobrir que, en les setmanes precedents als atemptats, un tal Mustafa Mohammed Ahmad havia enviat més de 100.000 dòlars a Mohammed Atta, cap dels kamikazes. Els Estats Units, segons la CNN, havien establert des del 6 d'octubre que Mustafa Mohammed Ahmad i Omar Sheikh només eren una persona. Poc temps després, Washington va demanar-ne al Pakistan l'extradició, pel segrest del 1994.

Durant aquest temps, Sheikh i Ansari van preparar una gran operació amb al-

tres militants islamistes: l'atemptat amb el camió bomba contra el parlament de Jammu i el Caixmir, que va matar trenta-vuit persones. El 13 de desembre, un altre colp: l'atac al Parlament indi a Nova Delhi. Aquest incident, que l'Índia va imputar als serveis secrets pakistanesos, va causar catorze morts i va obligar el Govern indi a concentrar més de 500.000 homes a la frontera pakistanesa.

Una bona trobada. Omar Sheikh estava a punt de preparar un nou colp d'efecte —el metrallament, el 22 de gener, del centre americà de Calcuta, en el qual van morir cinc guardes— quan Danny Pearl va intentar trobar-se amb ell. “No teníem res en contra d'ell —ha declarat més tard Omar Sheikh—. Va ser la seua hiperactivitat la que va atraure la nostra atenció.” Perquè Danny posava el nas pertot arreu. Com es podia no desconfiar d'un periodista americà, i a més jueu, establert a l'Índia i que plantejava qüestions indiscretes? Finalment li van donar una cita: un tal Bashir l'esperaria l'11 de gener a l'habitació 411 de l'Akbar International Hotel, a Rawalpindi [el Pakistan].

Els dos homes van parlar durant tres hores. “Va ser una bona trobada”, ha recordat Omar Sheikh, qui s'havia afaitat la barba per a l'ocasió i portava ulleres de sol. “Vam demanar cafè i entrepans i vam xerrar molt.” Però només va ser xerrameca. Sheikh va confiar a Danny que Gilani era un home molt ocupat i que havia de formular les preguntes amb molta prudència. “Mai no li vaig demanar a Daniel que fera res, fóra el que fóra —ha declarat més tard, durant els interrogatoris—. Era sempre ell el que hi insistia.” Al final de l'entrevista, Danny es va comprometre a enviar-li els articles que ja havia escrit i Bashir li va prometre que li donaria notícies per correu electrònic.

Danny i Marianne van partir tot seguit cap a Peshawar [prop de la frontera afganesa] —una espècie de ciutat del Far West on els kalàixnikov han substituït els fusells de sis trets. “Danny deia que volia trobar un taliban o un membre d'Al-Qaida —recorda Rahimullah Yusufzai, corresponçal permanent de la BBC i de *Time*—. Jo li vaig dir: ‘Potser són ací,

però, per a tu i per a mi, és impossible trobar-los. Tots són buscats i no acceixen a entrevistar-se, i menys amb periodistes americans. Si vas un pèl massa lluny, t'arrisques a cremar-te.’ Però ell era tenaç, estava preparat per a tot per trobar algú que li aclarís alguna cosa.”

L'assumpte dels ordinadors d'Al-Qaida no va fer sinó reforçar el frenesí de Danny. Alan Cullison, també periodista de *The Wall Street Journal*, havia malmès el seu portàtil en travessar l'Hindu Kush [cadena de muntanyes al centre de l'Afganistan] i havia volgut comprar-ne un altre a l'arribada a Kabul. Un mercader li havia ofert un ordinador IBM i un portàtil Compaq per 4.000 dòlars. Cullison finalment els va obtenir tots dos per 1.100 dòlars. Ben aviat es va adonar que provenien dels quaters generals de Mohammed Atef, estrateg militar de Bin Laden, que havien estat bombardejats a Kabul.

En el disc dur de l'ordinador IBM, Cullison va trobar almenys 1.750 dossiers,

en els quals hi havia enregistrades activitats terroristes de quatre anys. Tenint en compte que es podia témer que hi haguera moltes vides humanes en perill, *The Wall Street Journal* va confiar-ho tot al Ministeri de Defensa (dels Estats Units) i a la CIA. Els agents van analitzar els arxius, i el 31 de desembre el diari va publicar un primer article sobre aquesta descoberta. Els secrets del portàtil Compaq van ser més difícils de desxifrar i es va haver d'esperar fins al 16 de gener perquè el diari americà estiguera en condicions de donar-ne compte. En efecte, en el disc dur hi havia l'itinerari d'una expedició de localització feta per un terrorista designat com el germà Abdul Ra'uff. I aquest itinerari corresponia perfectament als viatges fets per Richard C. Reid abans de l'11 de setembre.

Una altra bona notícia va arribar el mateix dia. Daniel havia rebut un correu electrònic de Bashir, l'adreça electrònica del qual era prova d'un cert sentit de

La millor
ELECCIO

CC.OO. www.pv.ccoo.es **P V**

EL SINDICAT
QUE APORTA SOLUCIONS

Extremistes tan a prop del poder

Aconseguirà el general president Pervez Musharraf eradicar l'islamisme del seu país, tal com va prometre als seus aliats americans? Molts observadors dubten que pugui fer-ho, fins i tot que vulgui fer-ho; perquè abans d'arribar al poder mitjançant un colp d'estat, l'octubre del 1999, formava part dels generals i membres dels serveis secrets pakistanesos (ISI) que van sostenir –fins a manipular– els diferents moviments islamistes actius al Caixmir indi (estat del Jammu i el Caixmir) i a l'Afganistan. El radicalisme dels grups extremistes es va engegar amb la guerra de l'Afganistan contra l'ocupació soviètica, l'any 1979. Els seus militants van participar en les lluites dels mujahidins afganesos i no sols amb l'ajut logístic i financer del Pakistan, sinó també amb l'ajut dels Estats Units. Després de la derrota de la Unió Soviètica, l'any 1989, aquests combatents van retornar al Pakistan i es van comprometre massivament amb la lluita separatista al Caixmir.

Enfront del moviment "tradicionalistes", com ara el Jamaa-e-Islami (JI) i el Jamiat-e-Ulema Islami (JUI) –els dos són seguidors de la via legalista i presenten candidats a les eleccions–, el corrent *jihadista* és representat pel Harakat ul-Mujahidí (HUM). Aquest moviment ha canviat sovint de nom i ha tingut moltes escissions: la darrera va ser al febrer del 2001. Els militants paixtuns han restat fidels als talibans, mentre que Massood Azhar i els seus amics originaris del Punjab pakistanès –que van ser d'interès particular per Daniel Pearl– van fundar el Jaish-e-Mohammed (JM) a Karachi amb l'encoratjament de l'ISI. L'HUM, així com el JM d'Azhar, considerat com a pròxim d'Al-Qaida, són a la llista americana d'organitzacions terroristes.

l'humor: nobadmashi@yahoo.com, que en urdú significa "cap mala jugada". Contava que havia transmès els articles de Danny a Gilani i s'excusava per no haver contactat amb ell abans. "He hagut d'ocupar-me de la meua esposa, que estava malalta", escrivia Omar Sheikh. "Pregueu per la seua salut." Un nou correu electrònic, tres dies més tard, li anunciava que Gilani pensava en una altra trobada, però que es trobava a Karachi i no tornaria abans "d'un cert període de temps". Bashir aleshores va deixar que Danny triara: esperar la tornada de Gilani o enviar les preguntes per correu electrònic. Bashir s'encarregaria de transmetre-les a la secretària de Gilani. "Si teniu la intenció d'anar a Karachi, s'hi reunirà amb vostè de molt bon grat." Danny va optar per aquesta solució –tal com esperava Omar Sheikh, que coneixia bé els periodistes–, precisant que la seua estada al Pakistan s'acabava: se n'anava a Dubai el 24 de gener abans de tornar a Bombai, on tenia la residència habitual.

Danny, d'altra banda, va preguntar pels assumptes que implicaven Dawood

Ibrahim, un dels padrins de Karachi i terrorista islamista d'origen indi que es beneficiava del sosteniment i de la protecció de l'ISI. A mitjan gener, Danny havia telefonat Ikram Sehgal, l'expert en seguretat que l'havia ajudat a l'arribada a Karachi, per demanar-li consell. "No n'havia tingut notícia des de feia setmanes –recorda Sehgal, xarrupant un te al seu desordenat despatx–. Pense que Danny cada vegada se sentia més segur. I açò el va dur a la perdició. D'un dia per l'altre, es movia en terrenys que li eren totalment desconeguts. Em va preguntar si tenia cap contacte amb la màfia local. Jo li vaig respondre: 'Danny, els patrons de la màfia pakistanesa són lluny del que tu et penses. Açò no té res a veure amb *El Padrí*. Deixa-ho estar!, oblida-ho tot! Si vols informació, vine a veure'm, ho discutirem, però no per telèfon'."

23 de gener. Bashir va dir, el diumenge 20 de gener, que Gilani estaria disponible el dimarts o el dimecres següent. Va precisar que més endavant li donaria el telèfon d'un *mureed* [deixeble] de Gi-

lani, que l'acompanyaria fins al lloc de la cita. L'endemà, Danny i Marianne van saber que esperaven un xiquet. Van decidir anomenar-lo Adam, un nom que significa el mateix tant per als musulmans com per als jueus.

Per fi va arribar el dimecres 23 de gener, vigília de la partida. Asra Nomani, periodista americana d'origen indi (i musulmana), que era corresponçal a Karachi del punt d'informació californià Salon.com i que Danny coneixia de feia temps, organitzava un sopar de comiat en honor de la parella. Però Danny tenia moltes coses a fer abans del sopar. Volia, en primer lloc, acudir a un cibercafé de la ciutat per verificar si era justament en aquest lloc on Richard Reid havia rebut el missatge que li donava l'ordre d'embarcar-se en el vol de París-Miami. Després es va reunir a les 14.30 h amb Randal Bennet, encarregat de la seguretat regional del consolat americà. A les 17.45 h havia de trobar-se amb Jamil Yussuf, cap del comitè d'enllaç entre els ciutadans i la policia de Karachi. Després tocava el torn a Gilani. Bashir li havia donat el nom del *mureed*: Imtiaz Siddiqi. Però encara havia d'esperar les seues instruccions. No sabia que el veritable nom de l'emissari era Mansur Hasnain i que era un dels pirates aeris de Kandahar al 1999.

Abans de partir, Danny va telefonar Asif Faruqi, el reporter d'Islamabad que l'havia orientat en els primers contactes. "Respon-me ràpid! És prudent trobar-se amb Gilani?", li va preguntar. Asif li va confirmar que sí, que Gilani era un personatge públic. Danny, per tant, es va posar en camí per a una jornada intensa. L'entrevista amb Bennet al consolat va anar d'allò més bé, però no va poder dir el mateix de la del cibercafé: no estava suficientment equipat per a trobar l'autor del missatge enviat a Richard Reid. Quan es va dirigir al despatx de Jamil Yussuf, Danny va trucar a Dow Jones per demanar al corresponçal local, Saeed Azhari, que organitzara per a l'endemà al matí una última cita. Aquest el va informar d'una notícia important: Ghulam Hasnain, corresponçal de *Time* a Karachi, havia desaparegut el dia abans. Hom suposava que l'ISI l'havia capturat perquè una revista mensual pa-

kistanesa pensava publicar les seues revelacions sobre Dawood Ibrahim.

Danny no ho va tenir en compte. Uns minuts més tard, es trobava al local del comitè d'enllaç entre els ciutadans i la policia, discutint amb Yussuf, antic home de negocis esdevingut cèlebre pel seu combat contra el crim. La vesprada que el vaig visitar, Jamil Yussuf –que ha tingut un paper important en la detenció dels assassins de Danny– em va contar les seues entrevistes: “Durant la nostra trobada, Danny va rebre dues telefonades. Va respondre: ‘Sí, arribe a les 7 h, prop d’ací!’ Jo no sabia què passava. No em va dir amb qui s’havia de trobar. Era molt savi, serè i humil. No era dels que s’arrisquen mentre treballen. Això em va sorprendre. Com podia passar ací una hora i tot seguit acudir a una maleïda cita sense dir-me’n res?” Yussuf llança una mirada per la finestra cap al punt on hi ha aparcat un vehicle blindat que ha hagut de llogar per desplaçar-se. “No hi ha res de més fàcil que segrestar un periodista. És a l’abast de tots!”.

Segrestat. L’home que havia trucat Danny no era altre que el *mureed* que ell coneixia sota el nom de Siddiqi. Desitjava trobar-lo al restaurant Village Garden. Danny va telefonar Marianne des del taxi que el portava per dir-li que començara la vetllada sense ell. Tornaria cap a les 20 h. L’hora va arribar i va passar sense que Danny donara senyals de vida. Ningú no es va inquietar veritablement: els pakistanesos tenen un gran sentit de l’hospitalitat i Gilani potsers havia insistit a convidar-lo a sopar. Però cap a la mitjanit, Danny encara no havia donat notícies i no contestava des del mòbil. Asra Nomani va telefonar Khawaja pensant que sabia on es trobava Danny. Però aquest li va respondre que no n’havia sentit res, d’una trobada amb Gilani. La policia va arribar poc després.

El 24 de gener, la notícia de la desaparició de Danny començà a escampar-se. Ningú no s’atrevia a esmentar un segrest, però les sospites anaven per aquest camí. El segrest va ser confirmat el diumenge al matí amb els correus electrònics enviats al *The New York Times*, *The Washington Post* i *Los Angeles Times*, així com a dues agències de premsa pakista-

Els segrestadors van anunciar que “l’agent de la CIA Daniel Pearl s’havia fet passar per periodista”

neses. Aquests missatges contenien quatre fotos de Danny en captivitat. En una d’aquestes, un revòlver de 9 mm apuntava el cap i un missatge en anglès i urdú anunciava la captura de “l’agent de la CIA Daniel Pearl, que s’ha fet passar per periodista de *The Wall Street Journal*”.

Els segrestadors reclamaven el lliurament d’un F-16 americà (que estava retingut després de les sancions imposades el 1990 al Pakistan per la possessió d’armes nuclears); el dret dels pakistanesos

detinguts arran dels atemptats de l’11 de setembre a tenir advocats i veure les famílies; la repatriació dels ciutadans pakistanesos detinguts a Guantánamo per ser jutjats al seu país; i el retorn al Pakistan de l’ambaixador dels talibans, detingut a l’Afganistan. El missatge evocava igualment la sort de Danny: “Dissortadament, viu en condicions de detenció inhumanes, com els pakistanesos i els resistents d’altres països fets presoners a Cuba per l’exèrcit americà. Si els americans milloren les condicions dels nostres compatriotes, nosaltres millorarem les del senyor Pearl i les dels altres americans que retenim presoners.”

Enviat amb l’adreça kidnapperguy@hotmail.com, el missatge era signat pel Moviment Nacional per la Sobirania del Pakistan. La policia no n’havia sentit parlar mai, però al despatx de la BBC a Islamabad aquest nom no era desconegut. Al final d’octubre havien rebut un paquet tramès pel Moviment Nacional de la Joventut per la Sobirania del Pa-

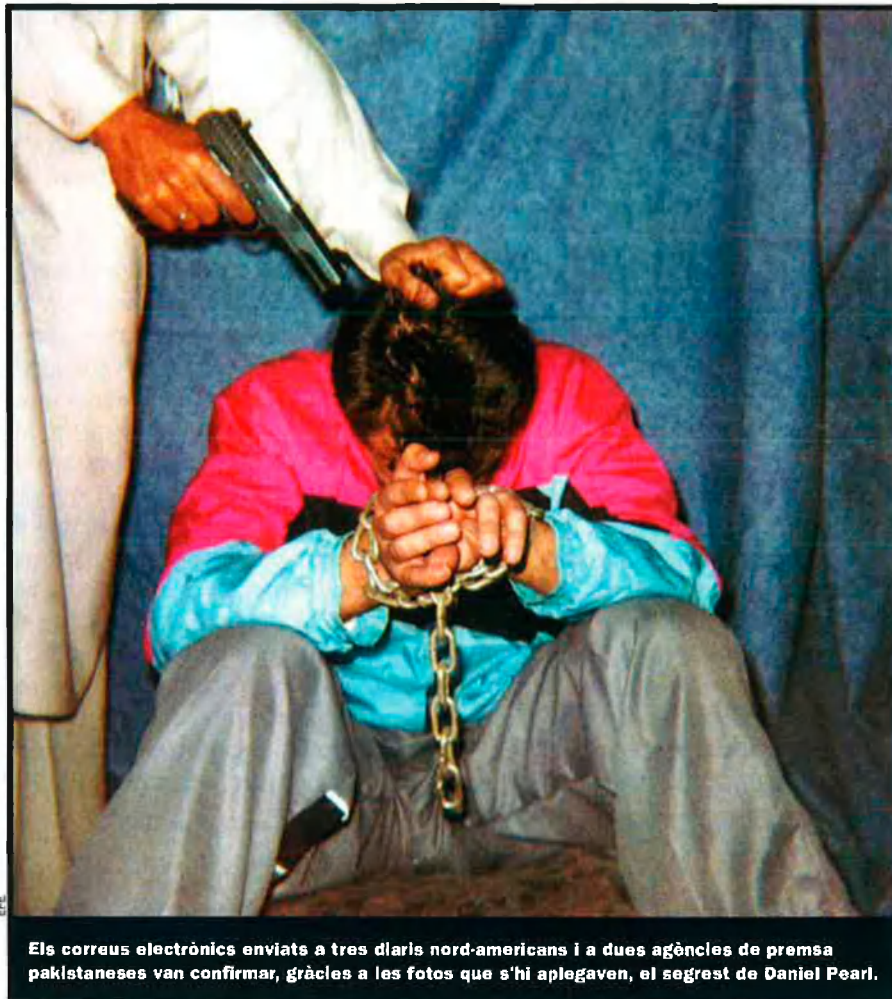
FOTOMECÀNICA I TRACTAMENT DIGITAL DE LA IMATGE

Sempre al seu costat

Pintor Jacomart, 57 • 46019 VALÈNCIA

Tel/Fax: 963 655 650 / 963 656 888

RDSI: 963 689 000 • E-mail: jemagraf@worldonline.es

Els correus electrònics enviats a tres diaris nord-americans i a dues agències de premsa pakistaneses van confirmar, gràcies a les fotos que s'hi aplegaven, el segrest de Daniel Pearl.

kistan. Havien descobert a l'interior una cinta de vídeo il·legible i un document que anunciava la captura d'un suposat agent de la CIA, "un tal Joshua Weinstein, àlies Martin Johnson, de nacionalitat americana, resident a Califòrnia". Hi havia igualment la foto d'un home de tipus europeu d'una trentena d'anys. Escortat per dos homes en gel·laba i encaputxats que sostenien fusells AK-47, l'home tenia en les mans un diari pakistanès del dia del seu segrest —com va ser el cas de Danny pocs mesos més tard.

L'ambaixada americana va fer saber tot seguit que ningú amb el nom de Joshua Weinstein o de Martin Johnson no havia anat al Pakistan ni estava donat com a desaparegut i que, per tant, es tractava d'una broma pesada. Quan les policies locals i les altres ambaixades occidentals van donar la mateixa resposta, la BBC abandonà les investigacions. Però, tenint en compte les pertorbadores coincidèn-

cies amb el cas Pearl, la BBC interrogà de nou els diplomàtics americans. Aquest primer segrest va ser realment una broma? Per què hi ha tantes similituds amb els dos casos? No van obtenir per resposta res més que un silenci educat.

L'únic problema és que aquest segrest no s'assemblava a una operació de militants islamistes radicals. Cap "Allah ackhbar" a la carta, ni cap lletania sobre Palestina, "els infidels i els dimonis occidentals", ni tan sols la més mínima al·lusió a una conspiració sionista. No, la carta pareixia un comunicat de premsa. L'anglès era bo. La sintaxi, el vocabulari i l'ortografia eren impecables i alguns errors pareixien deliberats, com si l'autor intentara ocultar la seua educació. Ara bé, normalment, els bojos d'Al·là són analfabets.

Pacte de silenci. Un "pla dels mitjans de comunicació" es va posar en

marxa. Marianne havia d'acceptar les entrevistes, però només amb els mitjans de comunicació accessibles al Pakistan, com la CNN o la BBC. Les preguntes sobre la investigació de Danny es van evitar cautament, per por que la veritat li fóra fatal. Per acabar, es va demanar discretament a tots els grans mitjans de comunicació que no revelaren el fet que els pares de Danny eren israelians. Tots ho acceptaren. Però el 30 de gener del 2002, la religió de Danny va ser revelada a tot el món. En un article publicat a *The News* [un periòdic de Karachi], Kamran Khan, el principal periodista d'investigació del diari, va escriure: "alguns responsables dels serveis secrets pakistanesos —poc inclinats pels mètodes d'investigació de la premsa internacional— busquen pel seu compte respostes a les seues investigacions. Per què un periodista jueu americà pretenia fóra com fóra entrevistar-se amb un grup religiós pakistanès?" Khan citava tot seguit les suposicions d'un "alt responsable pakistanès". "Un periodista jueu americà establert a l'Índia, que treballa per a un diari dirigit en gran part per jueus, hauria d'haver sabut que trobaria perills quan s'exposava als islamistes radicals, sobretot a aquests que han estat recentment esclafats per la potència militar americana."

Després d'haver encès la metxa, Khan, també corresponsal especial de *The Washington Post*, subratllant els vincles entre Danny i la periodista Asra Nomani i sostenint, erròniament, que l'havia compromès a ser la seua "assistent a jornada sencera", escrivia: "Els alts responsables creuen que saben igualment, i no ho amaguen, per què Pearl ha decidit portar una periodista índia. Es pregunten així mateix per què un periodista d'un diari americà basat a Bombai ha triat Karachi com a lloc de residència principal." Les revelacions de Khan van colpir d'estupor els seus col·legues. Però ningú va dubtar de l'origen de les fonts: era notori i públic que Khan tenia accés a les grans esferes de l'ISI.

El dia que va aparèixer l'article de Khan, els segrestadors van difondre una segona carta en la qual Danny era acusat aquesta vegada de ser agent del Mossad, els serveis secrets israelians. El llen-

guatge emprat no tenia gaire a veure amb el de la primera missiva. Després d'haver aconseguit la captura de Danny, Omar Sheikh ja no era l'amo absolut del joc: la sort de Danny d'ara endavant estava a les mans dels més assassins.

Els investigadors continuaven concentrant els seus esforços en Gilani, el qual es va presentar ell mateix el 30 de gener, reivindicant la seua innocència i mostrant una llista de noms de més d'una dotzena d'alts responsables, en exercici o retirats, que podrien testimoniar els serveis que havia prestat al país. Després d'haver interrogat Khawaja, que confirmà la versió de Gilani, la policia va començar a dubtar. El moviment Jamaat ul-Fuqra, dirigit per Gilani, no havia estat mai implicat en actes de violència al Pakistan. El departament d'estat, d'altra banda, l'havia esborrat de la llista d'organitzacions terroristes per inactivitat prolongada. Algú li havia volgut encolomar el mort a Gilani. Però, qui?

A Karachi, un contingent recentment desembarcat d'homes de l'FBI va buscar la procedència dels correus electrònics enviats pels segrestadors, mentre que el comitè d'enllaç de ciutadans i la policia de Yussuf escodriyaven manualment 23.500 comunicacions telefòniques. Aquests esforços van donar els seus fruits: un empleat d'un cibercafè, Fahad Naseem, va ser identificat com l'autor dels missatges, i les seues trucades telefòniques van portar els investigadors fins a altres dos conspiradors. Ja de nit, els policies eixiren en cotxes camuflats per capturar Fahad Naseem. Si la brutalitat dels mètodes pakistanesos en els interrogatoris era tan eficaç com ho era normalment, conduiria ràpidament els investigadors a un segon malfactor, que al seu torn els portaria al seu còmplice, que de seguida comprendria que delatar el seu cap li permetria salvar la pell. Quan el tingueren, trobarien Danny. Però l'operació s'havia de realitzar molt abans de les pregàries de la matinada a les mesquites. Després, tot el món n'estaria al corrent.

Les tres primeres fases van produir els resultats esperats. Però la quarta va ser un fracàs. Sabien el nom del cap, el seu número de telèfon i l'adreça del seu oncle, que havien detingut preventivament

abans que eixira el sol, igual que el seu cosí i la seua tia. Aquesta el va cridar amb el telèfon mòbil per suplicar-li que s'entregara. Després, el policia encarregat de la investigació va agafar l'aparell: "T'has cremat, Sheikh!", li va dir. Per tota resposta, l'interlocutor va penjar. Ja no va passar res més durant uns quants dies. Omar Sheikh havia desaparegut. I no hi va haver cap missatge dels segrestadors.

De camí a una visita oficial a la Casa Blanca, el general Musharraf –que acusava l'Índia del segrest– declarà que tot encaixava. El cas s'havia resolt. I Danny prompte seria alliberat pels segrestadors.

'Envieu el pacient al doctor'. El 14 de febrer, Omar Sheikh va deixar Musharraf com un mentider. Segons la policia, havia estat capturat dos dies abans a Lahaur durant una acció policial. De fet, és el general Ejaz Shah, ministre de l'Interior de la província de Punjab i antic agent de l'ISI, el que l'havia lliurat a les autoritats. Omar Sheikh s'havia presen-

tat pel seu compte a Shah el 5 de febrer i havia passat una setmana a l'abric de la policia. "Poc importa el que he fet de bé o de mal, tinc les meues raons i confesse –va declarar davant d'un magistrat–. Pel que jo sé, Daniel Pearl és mort." La policia el va interrogar durant una setmana, en presència d'un agent de l'ISI, però no en va poder traure res clar. "Sou els meus germans pakistanesos i musulmans –els va dir–. No podreu ser tan cruels com els policies indis que m'han interrogat a l'Índia." Després, un dia, un inspector –el mateix que li havia dit: "T'has cremat, Sheikh!"– va anar a veure'l a la seua cel·la. Parlaren de l'Alcorà i l'inspector el va desafiar: "Mostra'm on està escrit que pots mentir!" "Doneu-me mitja hora!", va respondre Omar Sheikh. Va recitar les pregàries, va fer les ablucions i després va confessar-ho gairebé tot.

S'havia assabentat de la mort de Danny trucant Siddiqi des de Lahaur el 5 de febrer. Li havia ordenat "enviar el pacient al doctor", un missatge codifi-

Darrer diumenge d'Octubre 43è Aplec del Puig

Diumenge 27 d'octubre de 2002, a partir de les 11 hores,
a la muntanyeta "de la patà", al Puig (l'Horta)

ARA MÉS QUE MAI, INDEPENDÈNCIA!

–La lluita municipal de l'esquerra independentista:
Xavier Oca (CUP)

–L'aigua, un bé nacional:
Antonio Estevan (Fundació per una Nova Cultura de l'Aigua)

–La unitat de la llengua catalana:
Rosa Calafat (UIB)

–La recuperació de la memòria històrica:
Toni Strubell (Comissió de la Dignitat)

–La lluita per la terra i la llibertat:
Josep Guia (PSAN)

Actuacions de Carraixet, Mig i Vora (cant d'estil) i Escaramussa Folk

PSAN

Internet: <http://www.psan.net>

E-mail: psan@psan.net

cat que significava que deixaren anar Danny. Però Siddiqi havia respost: "El pare ha mort, l'hem passat per l'escàner, pels raigs X i li hem practicat l'autòpsia." Açò volia dir que Danny havia estat filmat i soterrat. Omar Sheikh va dir que no sabia on es trobaven les cintes i el que tenia sobre la banda.

Una setmana més tard, un desconegut –de qui les autoritats no volen revelar la identitat– va contactar amb un periodista de Karachi –també sense identificar– i li va revelar que tenia una gravació de l'assassinat de Daniel Pearl, que volia vendre-la per 100.000 dòlars a un productor. El periodista ho va dir al consolat americà, el qual li va recomanar que donara una cita al posseïdor de la cinta. El que tenia la cinta, doncs, va creure que es trobava amb un productor de pel·lícules al vestíbul d'entrada del Sheraton de Karachi. Un agent de l'FBI va fer el paper a la perfecció. Van veure la cinta al saló de Bennet per verificar-ne l'autenticitat. Sense cap dubte, era

Una cinta d'un desconegut lliurada a un periodista va confirmar que Danny va ser decapitat

Danny, amb el tors nu, inconscient, estès sobre l'esquena. Una ferida de vuit centímetres ornava el seu costat esquerre. Una mà apareixia a la pantalla sostenint un gran coltell de carnisser. El que el brandava semblava un expert.

Es va trobar el cos espedaçat a mitjan maig, en una fossa poc profunda cavada al jardí d'una guarderia de la perifèria de Karachi. Els terroristes que havien

portat la policia fins a aquest indret han contat que havien segrestat Danny en un taxi davant el restaurant Village Garden, que l'havien fet pujar no gaire lluny d'allí a una furgoneta i que tot seguit havien rodat per Karachi durant hores. Ell estava molt calmat, segons ells. Arribats a la seua destinació, va preguntar: "On és l'home amb qui m'he de trobar?"

Jo no he comprés mai el motiu secret de la història. Omar Sheikh ha dit que l'objectiu de l'operació era atraure l'atenció de Musharraf. El general ha dit que Danny havia estat "massa curiós". I molts pakistanesos ben informats sospiten que l'ISI ha estat darrere del cas. Quan he preguntat en *The Wall Street Journal* si compartien aquesta opinió, he rebut una resposta escrita de dues paraules: "Sense comentaris."

Robert Sam Anson
© **Vanity Fair**

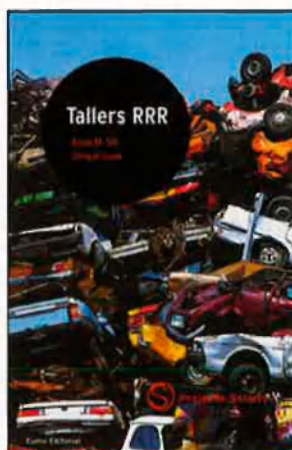
Traducció: **Albert García**
Carles Subiela

Companys de lectura, per molts anys

S **Projecte Solaris**
Novel·les per als joves

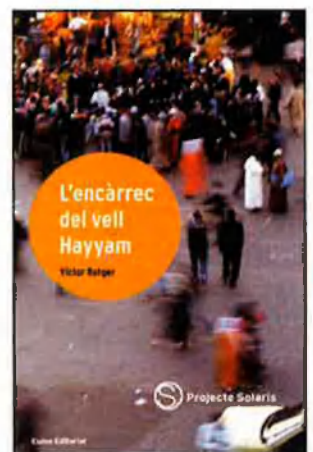
Chapeau pels iaies!
Joan Tardà i Maria Corominas

Tallers RRR
Anna M. Gil i Gonçal Luna

Or per a la llibertat
Mercè Izquierdo i Anna Izquierdo

L'encàrrec del vell Hayyam
Víctor Rotger

 Eumo Editorial
www.eumoeditorial.com